

Saj ne pozná te svet, Gospod.

Saj ne pozná te svet, Gospod!
 Prirodoznanca potna glava
 Rudnistvo zemlje preiskava,
 V gorovju skal za sklado sklad,
 In dolbe v zemeljski prepad,
 In vekov vse plasti preišče
 In mnogo najde tu grobišče
 Okamenelih mamutov,
 In preračunja vek njegov.
 Odkrije mnogo davno stvar,
 Le tebe ne, nebes Vladar.
 In vendar v kamenu in rudi
 In v vsaki kepi črne grudi
 Imé je tvoje, o Gospod,
 Od vekov pisano povsod,
 Še v vsaki bilki, v vsakem cveti
 Mogočnost tvoja, Bog, se sveti.
 Saj ne pozná te svet, Gospod!

Saj ne pozná te svet, Gospod!
 Jezikoslovec v vek se muči
 Po dnevu in pri blede luči,
 Da oni bi zasledil rék,
 Ki prvi ga govoril vék;
 Z jeziki vseh rodov se trudi
 In glasom njihovim se čudi,
 Ko zasleduje slični zlog,
 Da reku rek jednak je mnog.
 Odkrije mnogo, zasledí,
 Gospod, le tebe ne dobí.
 In vendar glasi vsi in spevi
 Besede večne so odmevi,
 In vsake črke mrtev ris
 Nebeških rok je jasen pis;
 Da božja je modrost velika,
 Spričuje govoric razlika.
 Saj ne pozná te svet, Gospod!

Saj ne pozna te svet, Gospod!
 Kako se modroslovec bavi,
 Da zákon mišljenju sestavi,
 Prestvarja mu njegov napuh
 V telesno snov duhovni duh:
 Kakó se lože vtis pojavlja,
 Kakó mu pojme vtis napravlja,
 Kakó je sodeb sklep izraz,
 Iz sklepov raste mu dokaz;
 In gre modrosti do višin,
 Ko sodi voljo, um, spomin.
 Res modroslovec v svoji vedi
 Prav mnogo istino zasledí:
 Le téga modrec ne dobí,
 Da Bog nebeški um bistrí,
 Spomin krepi in voljo vódi,
 Od tega modrec rad zablódi.
 Saj ne pozná te svet, Gospod!

Saj ne pozná te svet, Gospod!
 Žarí z nebá zvezdovja čeda,
 Rad zvezdoznanec nanjo gleda,
 Njih pota meri, njih hitrost,
 Zračunja njihno velikost;
 V daljavi silni in megleni
 Nazivlja zvezdice z imeni:
 Katera solnce je, planet,
 Trabant in mesec in komet;
 Kdaj solnce mrkne, najde sled
 Učeni, modri zvezdogled.
 Vsled uka tehtnega in truda
 Oznanja zvezd še druga čuda.
 A kje tem čudom biva vir,
 Kedo jim dal je redni tir,
 Tegá zvezdár nam ne naznanja,
 Da Bog nebeški red ohranja.
 Saj ne pozná te svet, Gospod!

Anton Hribar.

Pijančev sin.

(Povest. — Spisal *Ivan M.*)

(Dalje.)

IV.

Povabilo gospice Helene iz Sela je hotel Janko izkoristiti. Ona hoja skozi temno hosto mu ni šla iz spomina. Hotel je bolje spoznati svojo zanimivo znanko. Saj je mlad, pa ne bi hotel med svet! Saj ima lepo črno brado! Popoldne sta se napotila on in Alfred na Selo. Pot ju je vodila skozi park, ki je duhtel na vseh krajih najrazličnejših vonjav. Dišeči les je razprostiral omamljive duhove po vrtu, poleg njega

je duhtel španski bezeg, na gredicah pa je bil zbor pomladnih cvetlic kakor: avrikelj, hijacinte, vijolice, šmarnice, resedice, narcisi in nebroj drugih domačih in tujih cvetk. Vse je cvetlo in se veselilo lepega dneva.

Gredoč skozi znani gozd je nehoté pogledal na razrita tla, da bi našel korenino, nad katero se je spotaknila njegova spremljevalka. Kako vse drugače je bilo v gozdu, kakor onega večera! Svetlo in veselo, polno življenja.